

D&B obține încă o soluție de referință într-un litigiu fiscal: ÎCCJ dispune obligarea ANAF la stabilirea în minus a TVA auto-colectata inițial de contribuabil, precum și a contribuțiilor sociale

Una dintre echipele de avocați specializați în litigii fiscale din cadrul D&B David și Baias, societatea de avocatura corespondenta PwC în România, a reprezentat cu succes în fața instanțelor judecătorești naționale unul dintre cele mai mari grupuri multinaționale din domeniul industriei grele într-un litigiu având ca obiect, în principal, recunoașterea unor creanțe fiscale în favoarea contribuabilului în valoare de aproximativ 30 milioane lei.

Prin soluția recent pronunțată, Înalta Curte de Casație și Justiție a menținut soluția de admitere a acțiunii formulată de contribuabil, pe de o parte, obligând autoritățile fiscale să stabilească pe minus TVA auto-colectată inițial de contribuabil fără a fi, însă, datorată la bugetul de stat, precum și contribuții sociale reținute și virate la bugetul de stat de către societate pentru anumite scheme de ajutoare achitate foștilor salariați, deși nu erau datorate potrivit legii. Astfel, dacă până acum asemenea soluții ale instanțelor de judecată au fost consolidate în materia impozitului pe profit (inclusiv ajustările aferente prețurilor de transfer), a fost validată prin soluția judecătorească definitivă incidența și aplicabilitatea obligației organelor fiscale de a stabili obligații fiscale în minus și în materia TVA, când contribuabilii au colectat și virat la bugetul de stat care, însă, nu erau datorate potrivit legii. Cum la acest moment decizia din recurs nu este motivată încă, vom face referire mai jos la considerentele sentinței primei instanțe.

Instanța de fond s-a pronunțat cu privire la tratamentul fiscal din perspectiva TVA al unor achiziții de bunuri constând în rebuturi (diferite tipuri de produse finite și semifabricate defecte specifice industriei înc are activează reclamanta) de la o societate afiliată. Aceste rebuturi fuseseră anterior achiziționate de societatea afiliată ca materie primă și introduse în procesul său de producție în urma cărora au rezultat rebuturile supuse analizei instanței. Pentru achizițiile acestor rebuturi, Societatea auto-colectase TVA, chiar dacă a procedat ulterior la introducerea și utilizarea acestora în procesul său de producție, așadar în scopul operațiunilor sale taxabile potrivit art. 145 Vechiul Cod fiscal. Aceste aspecte au fost aduse la cunoștința organelor de inspecție fiscală, fiind solicitată, astfel, stabilirea corectă a situației de fapt și constatarea tratamentului fiscal de auto-colectare aplicat de Societate. Totuși, organele fiscale au refuzat analizarea substanței operațiunilor economice în discuție, astfel încât a fost nevoie de intervenția instanțelor judecătorești pentru stabilirea în mod obiectiv a situației de fapt fiscale și constatarea împrejurării că utilizarea acestor rebuturi drept materii prime și reintroducerea lor în procesul de producție al societății releva caracterul eronat al măsurii auto-colectării TVA dispuse de companie și necesitatea restituirii acestor sume de la bugetul de stat, la solicitarea societății.

[Descopera oportunitățile de recrutare de pe LegiTeam! GRATUIT.](#)

Mai mult, în pronunțarea soluției, instanța de judecată a ținut cont și de faptul că, în cauză, co-contractantul societății care a livrat reburile făcuse deja obiectul unei inspecții fiscale cu privire la aceleași tranzacții, pentru aceeași perioadă, iar organele fiscale au procedat la validarea colectării TVA de către aceasta. În aceste condiții, la solicitarea societății, instanța de judecată a conchis, astfel, că în mod greșit aceasta a procedat la auto-colectarea TVA și în mod nelegal organele fiscale nu au constatat existența acestui tratament fiscal eronat care ducea așadar la o dubla colectare a TVA, contrar principiului neutralității, chiar dacă societatea a dovedit aceasta împrejurare în timpul inspecției fiscale.

O a doua speță soluționată în cauză vizează sumele acordate foștilor salariați în contextul unui scheme de plecări voluntare implementate la nivelul societății. Astfel, deși inițial sumele acordate au fost considerate ca fiind venituri de natură salarială pentru care a procedat la declararea și plata impozitului pe veniturile din salarii și a contribuțiilor sociale, în realitate, acestea nu reprezentau contravaloarea muncii prestate de foștii angajați. În consecință, societatea a solicitat în cursul inspecției fiscale reconsiderarea tratamentului fiscal aplicat în mod greșit de acesta și constatarea caracterului nedatorat a contribuțiilor sociale achitate.

Organele fiscale au respins solicitările societății, apreciind chiar că aceasta nu ar avea un interes în vederea contestării acestuia din moment ce prin acest act nu sunt stabilite obligații fiscale suplimentare. Odată ajunsă speța în fața instanțelor de judecată, și acest aspect a fost tranșat în mod corect și precis de instanțele de judecată, care au conchis că societatea a urmărit un folos practic, anume înlăturarea efectelor unei decizii de nemodificare a bazei de impunere care constată că sumele în discuție sunt datorate și stinse de societate. Mai mult, în realitate, ținând cont de principiul legalității care guvernează procedura de administrare fiscală și, în mod corespunzător, obligația organelor fiscale de a surprinde în mod corect și obiectiv situația de fapt fiscală, indiferent de tratamentul fiscal aplicat de contribuabil (și atunci când nu este în defavoarea fiscalului, dar și atunci când acesta este în favoarea acestuia), societatea urmărea obținerea unui titlu de creanță care să confirme caracterul nedatorat al acestor sume și necesitatea restituirii acestor sume declarate și achitate voluntar, însă nedatorate potrivit legii. În aceste condiții, instanțele de judecată au analizat în fond probele administrate de companie și dispozițiile legale incidente și, constatând că sumele acordate foștilor salariați nu aveau ca izvor raporturile de muncă, au constatat că valoarea integrală a contribuțiilor sociale achitate de companie erau nedatorate, în aplicarea legislației de asigurări sociale și, ca atare, au obligat organele fiscale să emită o decizie de impunere care să stabilească obligații fiscale pe minus în favoarea societății.

Nu în ultimul rând, instanța supremă a dezlegat problematica incidenței scutirii de la plata TVA pentru livrarile intracomunitare cu furnizori al caror cod de identificare în scopuri de TVA a fost anulat ca urmare a unor activități de reorganizare, statuând că societatea putea beneficia de scutirea de la plata TVA, în condițiile în care aceasta a dovedit îndeplinirea condițiilor de fond prevăzute de legea fiscală.

Dan Dascalu, *Partener Coordonator al Departamentului de litigii a D&B David și Baias*: ”Această soluție vine să încheie o serie de litigii pe care diferite societăți din grupul reclamantei le-au avut împotriva organelor fiscale cu privire la caracterul datorat al unor obligații fiscale achitate în legătură cu anumite sume calificate inițial ca fiind rezultatul raporturilor de muncă și care, mai apoi, la o analiză riguroasă juridică, au relevat lipsa unei asemenea legături specifice dreptului muncii, care a generat mai apoi, în cascada, efecte diametral opuse și pe tarâm fiscal, culminând cu obligarea ANAF la restituirea sumelor achitate. Extrem de interesantă este și validarea raționamentului contribuabilului însușit de către prima instanță cu privire la competența instanțelor de contencios fiscal cu privire la tratamentul fiscal greșit aplicabil din perspectiva TVA și necesitatea luării în considerare a măsurilor dispuse de organele fiscale la ambele capete ale tranzacției.”

Mihail Boian, *Avocat Partener în practica de litigii fiscale a D&B David și Baias*: ”Această soluție vine să confirme noua realitate pe tarâm drepturilor și obligațiilor organelor fiscale și anume că acestea vor trebui să se aplece în mod obiectiv asupra tranzacțiilor analizate, și atunci când tratamentul fiscal aplicat de contribuabil le

convine, dar și atunci când ar trebui să îi returneze obligațiile fiscale achitate și nedatorate. În egala măsură, se da curs și jurisprudenței CJUE conform căreia codul de identificare fiscală nu reprezintă decât o condiție de formă, care nu poate să împiedice justificarea scutirii TVA, atunci când sunt îndeplinite condițiile de fond în această privință.”

Echipa de avocați ai D&B David și Baias a fost formată din **Dan Dascalu**, Partener Coordonator al Departamentului de litigii, **Mihail Boian**, Partener și **Andreea Stoica**, Avocat Senior.